

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΨΕΥΔΑΙΣΘΗΣΗ. Η ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ ΜΑΣ ΕΧΕΙ ΞΕΠΕΡΑΣΕΙ.

Τις τελευταίες μέρες ζούμε μια συνεχή αντίφαση. Το πρωί δουλειά, το βράδυ «εξέγερση». Μια εξέγερση, η οποία πυροδοτήθηκε από την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου από την Αστυνομία. Η δολοφονία και η έκρηξη αντιδράσεων που ακολούθησε, δεν είναι τυχαία. Είναι το καταλυτικό γεγονός για να εκδηλωθεί μια κατάσταση, της οποίας οι συνθήκες είχαν από καιρό διαμορφωθεί.

Αυτές οι συνθήκες έχουν να κάνουν τόσο με την οικονομική κρίση, την ασφαλιστική απορρύθμιση και γενικότερα την εργασιακή αναδιάρθρωση, όσο και με τις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, την εντατικοποίηση σε όλα τα στάδια της ζωής μας και τη λεηλασία του χώρου και του χρόνου μας. Και δεν είναι μόνο αυτές. Η εποχή των πρώτων κατακτήσεων του εργατικού κινήματος δεν έχει να ζηλέψει σε τίποτα τα σημερινά μας βιώματα, όπως τη πρακτική ακύρωση των αυτονόητων εργασιακών δικαιωμάτων, την περιστολή των ατομικών ελευθεριών, την προσπάθεια μετατροπής της κοινωνίας σε ένα «κομματιασμένο πάζλ» ανασφάλειας, σύγχυσης, τρομοϋστερίας και καταστολής. Τα εργασιακά δικαιώματα του χθες γίνονται αντικείμενο διεκδικήσεων του σήμερα.

Αν μη τι άλλο διανύουμε την εποχή της εντατικοποίησης της παραγωγής, των ελαστικών σχέσεων εργασίας, του αφορισμού του συλλογικού και της εξύμνησης του ατομικού σε όλα τα επίπεδα. Η απώλεια της ταυτότητας των εργαζομένων μέσα στην παραγωγική διαδικασία είναι η λογική συνέπεια της όλο και πιο εντεινόμενης απαίτησης των αφεντικών για έναν εργαζόμενο – «χαμαιλέοντα», που ευέλικτα προσαρμόζεται στις όποιες συνθήκες μισθωτής εκμετάλλευσης. Μια εκμετάλλευση που δεν διστάζει να νομιμοποιεί εργασιακές σχέσεις ενοικιαστών – ενοικιαζομένων, ρίχνοντας το εργατικό δυναμικό σε μια επισφαλή αγορά εργασίας. Το πιο ακραίο κομμάτι αυτής είναι αυτό της μαύρης και ανασφάλιστης εργασίας που συντηρείται κατά κόρον από μετανάστες.

Παράλληλα, ως εργαζόμενοι καλούμαστε να πληρώσουμε τα σπασμένα μιας οικονομικής κρίσης. Κρίση που οφείλεται στην κατά το πλείστον αδυναμία μας να επιδείξουμε μια διαπρεπή καταναλωτική συμπεριφορά, ενώ καλούμαστε να σηκωνόμαστε σούζα στις προσταγές των αφεντικών και να αρκούμαστε στα ψίχουλα του βασικού μισθού. Και όχι μόνο. Δεν φτάνει που μας κλέβουν την εργατική μας δύναμη, μας επιβαρύνουν με φορομπηχτικές πολιτικές προκειμένου να μπαλώσουν τα ελλείμματα ενός κρατικού προϋπολογισμού που δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζομένων. Και ενώ ο κοινωνικά αναγκαίος χρόνος εργασίας έχει μειωθεί, οι εργατοώρες όλο και αυξάνονται με τους ίδιους ακριβώς ρυθμούς που αναπαράγεται και αυξάνεται ένα περιθωριοποιημένο κομμάτι, αυτό των ανέργων. Συνοψίζοντας, προκειμένου να παγιωθούν οι σχέσεις εκμεταλλευτή – εκμεταλλεόμενου, δημιουργείται η ψευδαίσθηση του «κοινού συμφέροντος», ενώ στη πραγματικότητα όλοι δουλεύουμε για το καλό του αφεντικού.

Ο τίτλος του κειμένου δεν είναι τυχαίος. Μέσα στις στάχτες του καταστροφικού αυθορμητισμού των τελευταίων ημερών, αναγνωρίζουμε την δύναμη των «από τα κάτω» να ορίζουν τη δημόσια σφαίρα και να δημιουργούν οι ίδιοι τα κοινωνικά πλαίσια μέσα στα οποία θα λειτουργούν. Εν τέλει, όλα τώρα αρχίζουν. Γιατί δεν είμαστε απλά οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου, αλλά ο ίδιος ο κοινωνικός πλούτος. Είμαστε αυτοί που διατηρούμε τη συνοχή της κοινωνίας και διασφαλίζουμε τη βιωσιμότητά της. Και είμαστε πιο επικίνδυνοι από ποτέ, γιατί αποκτούμε όλο και περισσότερο επίγνωση της δύναμης μας. Γι' αυτό προτάσσουμε:

- Άμεσο μπλοκάρισμα της παραγωγικής διαδικασίας
- Κοινωνικούς μισθούς ανεξαρτήτου απασχόλησης για να ζούμε όλοι αξιοπρεπώς και να ακυρωθεί στη πράξη ο διαχωρισμός που προωθεί η εργοδοσία του Κράτους και του Κεφαλαίου
- Κοινωνική ασφάλιση για όλους
- Δημιουργία εστιών αυτοοργανωμένου συλλογικού αγώνα σε κάθε εργασιακό χώρο
- Ενάντια στον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό της κρατικής «συντεχνίας», που λέγεται ΓΣΕΕ – ΑΔΕΔΥ. Ας τη βυθίσουμε!

ΝΑ ΧΤΙΣΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

Συνάδελφοι επισφαλείς εργαζόμενοι από την κατελημμένη ΑΣΟΕΕ